

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2025, č. j.: OAM-590/ZA-ZA11-HA06-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2025, č. j.: OAM-590/ZA-ZA11-HA06-2025, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 30. 9. 2025 (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítl nedostatečné posouzení důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany a je přesvědčen, že nebyl řádně zjištěn, resp. správně vyložen, skutkový stav věci. Dané pochybení se nejvíce projevuje ve vztahu k neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu a k neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Měl mu být udělen humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Žalobce si je plně vědom skutečnosti, že v případě azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu se plně uplatňuje institut správního uvážení a že na jeho udělení žadatel nemá nárok. Podotýká však, že i takto vydaná rozhodnutí musí být přezkoumatelná soudem. Žalobce zde odkazuje, mimo jiné, na rozhodnutí ze dne 30. 11. 2004, č. j.: 3 Azs 24/2004, a také na rozhodnutí ze dne 22. 1. 2004, č. j.: 5 Azs 47/2003, ze kterého plyne, že přezkum soudu zde přichází v úvahu pouze stran toho, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy tohoto úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem; zmíněné pochybení vidí v nedostatečném odůvodnění závěrů, rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Humanitární azyl mu měl být udělen, jelikož má v domovském státě dluhy a bojí se věřitelů. Ve Vietnamu by měl existenční problémy, neboť by nezvládal splatit svůj dluh.
3. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný zrekapituloval skutkový stav věci a vyjádřil se k žalobní argumentaci. S žalobou nesouhlasí, protože nedokládá namítaná porušení zákona. Vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, opatřil si vyhovující podklady a své rozhodnutí řádně odůvodnil. Žalobce o mezinárodní ochranu žádá z ryze ekonomických důvodů, v žalobě uvedený strach z věřitelů pak žalovaný považuje za pouhé rozšíření žalobcova azylového příběhu, nicméně v napadeném rozhodnutí se s ním vyrovnal. Tvrzený důvod pro udělení humanitárního azylu představuje umělou a účelovou konstrukci, neboť žalobce okolnosti zadlužení ve Vietnamu nerozvedl a ani neuvedl, že by se zadlužil u soukromých osob a že by mu při nesplacení hrozila újma. Z jím navrženého důkazu navíc plyne, že ve Vietnamu existuje fungující systém trestní justice a Vietnam je tak schopen a ochoten poskytovat v případech nelegálního vymáhání dluhů svým občanům efektivní ochranu, žalobce neuvedl žádné důvody vysvětlující, proč by se na něj tato ochrana neměla vztahovat. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podmínkám pro udělení humanitárního azylu i doplňkové ochrany náležitě věnoval, důvody pro jejich udělení však neshledal.
5. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

6. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
7. Žalobce podal dne 22. 5. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany (dále jen „žádost“). Při poskytnutí údajů dne 4. 6. 2025 sdělil, že v roce 2020 odcestoval letecky z Vietnamu do X., kde pobýval až do X. 2023. Do ČR vstoupil v X. 2023, přijel kamionem z X. Kromě X. a ČR v žádném ze států EU nikdy nepobýval, ani tam neměl udělená žádná víza ani povolení k pobytu. X. Je svobodný a bezdětný. O mezinárodní ochranu v ČR žádá, neboť zde chce

pracovat a splácet dluhy ve vlasti a ČR. Jiné důvody pro podání své žádosti nemá. Je vietnamským státním příslušníkem, národnosti X., dohovíří se vietnamsky. Nevyznává žádné náboženství, politické přesvědčení nemá, členem žádné strany taktéž není. Má čistý trestní rejstřík, nikdy neměl problémy se zákonem, ve vlasti ani v ČR. Závěrem uvedl, že je zdravý a nemá žádná zdravotní omezení.

8. Dále je ve správním spisu založen Protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 6. 2025. Během pohovoru žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu v X. v roce 2020 nepožádal, protože tam má dluhy, nejsou tam pracovní příležitosti a celkově tam není dobrá situace. Cestovní doklad ztratil během vycestování do ČR. Byl si vědom, že cestuje nelegálně. Do ČR přicestoval, neboť je zde možnost lepší práce, lepších příjmů a celkově by se chtěl mít lépe. O mezinárodní ochranu se rozhodl požádat z důvodu častých kontrol osob policií. Jiný způsob legalizace jeho pobytu ho nenapadl, neboť nemá stabilní práci a má tak nízké příjmy. Mezinárodní ochranou získá zdravotní pojištění a bude vydělávat peníze. Žádá o ni tedy z ekonomických důvodů. Z Vietnamu do X. vycestoval bez jakýchkoliv potíží. X. Žalobce se obává návratu do Vietnamu, protože tam má dluh a neví, jak ho splatit. Ve Vietnamu nikdy neměl potíže s policií ani se státními či bezpečnostními orgány. Neměl nikdy ani potíže kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Jiné důvody pro svou žádost neuvedl.
9. Do správního spisu byly jako podklad založeny zprávy o zemi původu Informace OAMP – Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 23. května 2025, Informace MZV ČR – Vietnam, Půjčky, úvěry, lichva ze dne 21. ledna 2025 a Informace MV VB – Vietnam – Strach z nelegálních půjčovatелů peněz, únor 2025. Z první jmenované zprávy soud zjistil, že země původu žalobce je dlouhodobě pod nadvládou Komunistické strany Vietnamu („KSV“). O obsazení nejvyšších výkonných funkcí tak rozhoduje politbyro a ústřední výbor KSV. Volby do Národního shromáždění, které je orgánem moci legislativní, jsou také pod kontrolou KSV. Volební zákony zajišťují, že KSV dominuje ve všech volbách. Vietnam ratifikoval základní úmluvy o lidských právech, není však stranou Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 ani protokolu z roku 1967. Mučení je zakázáno jak ústavou, tak zákony, v praxi k němu však v některých případech dochází. Trest smrti ve Vietnamu nikdy nebyl zrušen, lze ho uložit za 18 trestných činů, mezi něž patří velezrada, špionáž, povstání, terorismus, vražda či drogové delikty. Ústava zajišťuje svobodu vnitřního pohybu, cestování do zahraničí, emigraci a repatriaci, nicméně vláda pohyb některých jedinců omezuje. Azylový systém neexistuje, ale vláda někdy spolupracuje s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. V zemi neprobíhá žádný vojenský konflikt.
10. Z druhé jmenované zprávy plyne, že ve Vietnamu existují tři druhy půjček: bankovní, nebankovní a půjčky mezi fyzickými osobami. Maximální úroková sazba je 20 % p. a. Legální půjčky jsou ve Vietnamu velice dostupné. Mezi Vietnamci však panuje značná nedůvěra k bankovním institucím, i u půjček tedy využívají i nelegálních a neoficiálních služeb. Státní instituce proti nelegálním půjčkám mezi fyzickými osobami bojují, a to prostřednictvím institutů nezákonně vysokého úroku či lichvy. Lichvou je půjčka, jejíž úroková sazba činí nejméně 100 % p. a., lidé jí postižení se mohou obrátit na policii, státní prokuraturu či soud. Oběť lichvy není za uzavření úvěru nijak postihována. Legislativní základ pro potírání této praxe je hodnocen jako dostatečný.
11. Z poslední jmenované zprávy plyne, že ve Vietnamu existují státní úvěrové instituce, úvěrové instituce v podobě akciových společností a družstevní úvěrové organizace. Nedůvěra Vietnamců v bankovní systém však znamená, že mnoho lidí nemá bankovní účet.

Tito lidé se tak uchylují k půjčkám, které mají parametry lichvy, a to i přes zákaz takových půjček a jejich postihování v rámci trestního práva. Půjčky mající parametry lichvy poskytují jak legální poskytovatelé půjček, tak tzv. půjčovatelé ze sousedství půjčující svým sousedům a známým, a také lichváři, provozovatelé zastaváren a gangy. Tyto půjčky jsou pak v případě nesplacení vymáhány nelegálními způsoby – vyhrožováním, psychickým terorem, ničením dlužníkovy majetku, ponižováním dlužníků atd. Co se týče potírání lichvy a s ní souvisejících praktik, v roce 2019 prohlásilo Ministerstvo veřejné bezpečnosti, že vláda vydala příkazy k potlačení této trestné činnosti. Došlo tak k vytvoření speciálních policejních útvarů s cílem potírat poskytovatele lichvářských půjček. Ochrana ze strany policie a státních institucí je tedy dostupná, v rámci její účinnosti bývá problémem nedostatek písemných důkazů o poskytnutí půjčky, neboť se tyto aktivity pod vlivem kovidové pandemie ve velkém přesunuly do online prostředí a dochází i k situacím, kdy dlužník totožnost věřitele nezná. Vláda v reakci na tuto problematiku zavedla regulační limity pro spotřebitelské osobní úvěry a přijala též investiční zákon zakazující prodej nedobytných pohledávek třetím stranám. Vláda a Centrální banka také rozhodla o poskytování zvýhodněných úvěrů pracujícím, aby je ochránila před lichváři.

12. K seznámení s podklady konanému dne 9. 7. 2025 se nedostavil žalobce ani jeho zástupce.
13. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí ze dne 31. 7. 2025.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany a § 32 odst. 9 zákona o azylu.
15. Dne 22. 12. 2025 se v této věci konalo jednání. Žalobcův zástupce uvedl, že nebyla dostatečně posouzena okolnost žalobcova ohrožení kvůli dluhu; navrhl zrušení napadeného rozhodnutí. Zástupkyně žalované odkázala na možnost využít vnitrostátní ochrany, což žalobce neučinil; navrhla žalobu zamítnout.
16. Podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
17. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu: *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*
18. Podle ustanovení § 14a zákona o azylu: *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého*

bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje: a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“

19. Podle ustanovení § 23c zákona o azylu *podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, b) protokol o pohovoru, c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.*
20. Žalobce vznáší proti rozhodnutí dvě žalobní námitky. Za první, žalovaný vyložil skutkový stav věci nesprávně a v rozporu se skutečností, což se projevilo zejména v rámci neudělení mezinárodní ochrany na základě § 14 a § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Za druhé, žalovaný při neudělení humanitárního azylu žalobci podle § 14 zákona o azylu nedostatečně odůvodnil své závěry, žalobce tedy namítá nepřezkoumatelnost závěrů žalovaného a zároveň samotné neudělení humanitárního azylu.
21. Jde-li o první námitku, v průběhu řízení byl shromážděn potřebný spisový materiál. Zákon o azylu v § 23c uvádí demonstrativní výčet podkladů, jichž lze pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně použít. Žalovaný opřel závěry napadeného rozhodnutí o žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol zachycující pohovor s žalobcem, a také o výše zmiňované zprávy, které obsahují informace o státu původu žalobce, tedy Vietnamu. Závěry žalovaného ohledně neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu soud shrnuje níže, zde se zaměří na neudělení mezinárodní ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Soud přisvědčuje žalovanému, že žádné skutečnosti uvedené ve výše zmíněných podkladech nebo žalobcem samotným v rámci pohovoru či jeho dalších vyjádřeních nenasvědčují tomu, že by mu takové nebezpečí ve Vietnamu hrozilo. Soud tedy neshledal skutečné nebezpečí vážné újmy. Pro úplnost lze dodat, že totéž se týká i azylu, kde jsou navíc vyžadovány příslušnost k některé z typových skupin uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo zastávání politických názorů, což u žalobce přítomno není a žalovaný uvedené řádně odůvodnil v napadeném rozhodnutí.
22. Soud souhlasí s žalovaným, že důvodem žádosti byly ekonomické důvody. Žalobce uvedl, že si zde chce vydělat finanční prostředky na splacení dluhů v ČR a ve Vietnamu. V průběhu správního řízení zmínil dluhy, v rámci pohovoru však danou problematiku dále nerozvedl. V žalobě následně zmínil svůj strach z věřitelů, další podrobnosti však opět neuvedl. Soud k dané problematice poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2005, č. j.: 4 Azs 440/2004-53: „Potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.“ V podobném duchu se nese i rozsudek téhož soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j.: 7 Azs 43/2008-47: „Tvrze obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob a případně i z jejich násilného jednání, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily

účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“, a tedy ani azylový důvod.“ V kontextu judikatury a § 2 odst. 6 zákona o azylu lze na soukromé osoby jako na původce pronásledování hledět tehdy, jestliže se není možné v domovském státě domoci ochrany před jejich protiprávním jednáním, případně pokud jej tyto složky skrytě či otevřeně podporují. O tento případ se však nejedná, jelikož nic nenasvědčuje tomu, že by se žalobce na příslušné orgány ve vlasti obrátil a ty mu neposkytly ochranu či by dokonce podporovaly protiprávní jednání. Přitom ze shromážděných podkladů vyplývá, že vnitrostátní ochranu lze ve Vietnamu nalézt; pokus obrátit se na státní orgány o pomoc by tudíž nebyl zjevně marný. K těmto závěrům, se kterými se soud ztotožňuje, došel v napadeném rozhodnutí i žalovaný. Tato námitka tedy není důvodná.

23. Žalobce namítal, že mu měl být udělen tzv. humanitární azyl dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Žalobci však nelze přiznat ani ten, jelikož jeho situace není případem hodným zvláštního zřetele. Případy, kdy lze humanitární azyl udělit, tzn. kdy jde o případ hodný zvláštního zřetele, stručně popsal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j.: 2 Azs 8/2004 – 55: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“* Žalobce je zdravý, svéprávný a produktivního věku, navíc ve Vietnamu žádná humanitární katastrofa neprobíhá. Očekávatelné ekonomické a sociální potíže nejsou případem hodným zvláštního zřetele, stejně tak jím nejsou ani rodinné či jiné soukromé vazby na území České republiky. Obavy z dluhů nejsou natolik závažnou skutečností, aby šlo o případ hodný zvláštního zřetele, o humanitární aspekt.
24. Žalovaný se řádně vypořádal se svými závěry o neexistenci důvodů hodných zvláštního zřetele na s. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, přičemž problematiku posoudil ze všech relevantních hledisek. Zaměřil se zejm. na žalobcovu rodinnou, sociální a ekonomickou situaci, jakož i jeho věk a zdravotní stav. Správně konstatoval standardnost žalobcovy situace a neshledal žádný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu.
25. Ze všech výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. prosince 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce